

Side er det udtalt, og det skal jeg i stærkeste Grad staae ved, at hvad man end maatte mene om Bankens Stilling ligeoverfor Lovgivningsmagten, saa er det i ethvert Tilfælde kun under høist alvorlige Forhold og til store Diemed, at der kan og bør blive Tale om at give dette Spørgsmaal praktisk Betydning, og det vil ikke kunne faae Anvendelse med Hensyn til de Retligheder, hvorom her er Tale, som paa den ene Side ganske vist ikke ere nødvendige for Bankens Bestaaen og Virksomhed, og som paa den anden Side ikke ere af en saadan Vigtighed, at der kan være Tale om at reise det høist alvorlige Spørgsmaal om, hvorvidt Bestemmelserne i Bankoctroien ere en Lov i Ordets egentlige Forstand eller ikke. Det er altsaa det, som jeg ønsker at gjøre gjældende, og som ogsaa findes udtalt i Præmisserne angaaende dette Forhold, der naturligviis har været Gjenstand for min omhyggeligste Overveielse, at der nemlig fra begge Sider er taget et fuldstændigt Forbehold, og at Kjendsgjæringen snarere taler for, at Banken behøver en saadan Anerkjendelse af sin Stempelfrihed, end at det skulde være udenfor al Tvivl, at den ikke behøver det. Paa den anden Side staaer lykkeligviis Forholdet saaledes, at det ikke nu er nødvendigt — hvad der i sin Tid var al Opfordring til — at indskræppe Enhver, der har med Lovgivningsmagten at gjøre, den højeste Grad af Samvittighedsfuldhed, inden han rører ved en Sag, der kan drage Consequenter efter sig, der vilde gaae langt ud over det Diemed, der foreligger. Det er med Hensyn til Nationalbanken, at jeg har ønsket at constatere dette, hvad der naturligviis har været Gjenstand for Overveielse i det samlede Ministerium. — Hvad de øvrige Bankinstituter angaaer, har den ærede sidste Taler vel ikke gjort Paastand paa, men dog henstillet til Overveielse, om man ikke med Hensyn til dem kunde have gaaet videre. Det er i saa Henseende min fulde Overbeviisning, at der, ved hvad der her staaer i Lovforslaget, er indrømmet dem Alt, hvad de behøve til en sund og kraftig Udvikling af deres Virksomhed. Ved at sammenholde dette med de Friheder og Privilegier, de tidligere havde, vil man vel see, at Tallet er blevet noget formindsket, men dette har sin

væsentlige Grund deri, at endeel af, hvad der før var særlige Begunstigelser for enkelte Instituter, nu er blevet almindelige for alle. Dertil hører f. Ex. det af den ærede Taler fremhævede Punkt, at Anviisninger kunne udstedes paa ustemplet Papir, hvilket i sin Tid var et meget vigtigt Privilegium for dem, men hvad der nu ikke behøves ved særlig Lov at indrømmes dem. Den sidste ærede Taler har berørt et Spørgsmaal, der ganske vist beskæftiger Mange af dem, hvis Interesser det berører, og jeg er villig og rede til at gaae ind paa den største Detail i saa Henseende — nemlig om Anviisningers Transport og det dermed nøie sammenhængende Spørgsmaal, om Anviisninger kunne udstedes enten lydende paa Thændehaver eller med Navnet in blanco. Det vil erindres, at det blev foreslaaet af den i sin Tid nedsatte Commission, at baade Anviisninger og Transporter skulde være stempelfrie, og at det er gennem Rigsdagen, at den Bestemmelse er indsat, at Transporter skulde have Stempel, og det er denne Sætning, der nu bestrides fra forskjellige Sider. Jeg troer ikke, at der for Diebliffet er Anledning til at gaae meget dybt ind i Detailen, og jeg skal derfor kun bemærke, at en Anviisning ifølge sit Væsen ikke er andet end en Ubleveringsfeddel; det er den Maade, hvorpaa en Handelsmand disponerer over Penge, der ligge hos en Anden for hans Regning, ligesom en Ubleveringsfeddel ikke er andet end en Ordre fra Kjøbmanden til hans Pakhusforvalter til at udlevere til en bestemt Mand. Det er altsaa Anviisningens Natur kun at gjælde een Gang og at fuldbyrdes strax. Det er velbekendt, at man har brugt Anviisninger i større Omfang, og at da man tidligere fordrøbe, at baade Anviisningen og Transporten skulde skrives paa Stempelpapir, overholdt man vel det Første mere eller mindre, medens man fra alle Sider, inklusive Bankens Side, grovelig tilfidesatte den anden Bestemmelse, og det saaledes blev en faststaaende Praxis, at Anviisninger skulde kunne transporteres uden Brug af Stempelpapir. Det vil meget let sees, at Anviisningen derved forandrer sin Karakter. Jeg vilde sige, at en Anviisning, udstedt paa Thændehaveren, ligger saar nær ved en ligefrem Bankofeddel, at det er et